

FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE

SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert I — B 6530 THUIN (Belg.)

FCI standartas Nr. 89 / 04.02.2000 / EN

IBIZOS ŠUO
(PODENCO IBICENCO)

VERTĖ: Aušra Miškinytė

KILMĖS ŠALIS: Ispanija (Balearų salos).

GALIOJANČIO STANDARTO ORIGINALO PASKELBIMO DATA:
1982 m. gegužės 26 d.

PASKIRTIS: Ibizos šuo daugiausia naudojamas triušių medžioklei be šautuvų, nesvarbu dieną ar naktį. Dėl dažniau nei rega naudojamos ypatingai geros uoslės, derančios su klausa, šuo lengvai užuodžia ir suranda net ir po tankia priedanga pasislėpusius triušius. Būdamas judrus ir sumanus, ypač, medžiodamas kartu su kitais šunimis, jis greitai sugauna grobį. Kai vienas šuo užuodžia grobį, jį apsupa kiti šunys, kurie stovi tam tikru atstumu nuo jo ir laukia. Jie loja tik tuomet, kai pamato ar išgirsta žvėrį ir jį apsupa. Ir ieškodami grobio, ir jį gaudydami šunys smarkiai vizgina uodega, tačiau lengvai nusiramina laukimo metu. Ibizos šuo taip pat naudojamas kiškių ir didesnių žvėrių medžioklei. Šie šunys yra puikūs pėdsekiai. Su tam tikromis išimtimis tik kalės arba, dažniausiai, tik šunys, gali būti naudojami sudarant šunų grupę, nes kalės ir šunys dirbti kartu negali (pešasi tarpusavyje). Kai šunų grupė sugauna keletą tūkstančių triušių, gali pasitaikyti atvejų, kuomet kai kurie tos pačios grupės šunys atsisako dirbti, kol gerai pailsės. Šią savybę puikiai apibūdina ispaniška frazė „enconillarse“ (eiti ilsėtis).

FCI KLASIFIKACIJA: 5 grupė. Špicai ir primityvieji tipai
7 skyrius. Primityvūs tipas – medžiokliniai
šunys.

Neturi darbinės klasės.

TRUMPA KILMĖS ISTORIJA: Ši veislė kilusi iš Balearų salų: Majorkos, Ibizos, Minorkos ir Formenteros, kuriose ji vadinama tikruoju vardu „Ca Eivissec“. Jos atstovai taip pat dažnai sutinkami Katalonijoje, Valensijos apylinkėse, Rusiljone ir Provanse, kur jie vadinami: Maljorki (Mallorqui), Ksarnel (Xarnel), Maljokė (Mayorquais), Šarneke (Charnegue), Šarneki (Charnegui) ir Balearų šunimis. Į Balearų salas šiuos šunis tikriausiai atgabeno finikiečiai, kartaginiečiai ir, galiausiai, romėnai.

Šie šunys yra tipiniai ir energingi primityvios, vienos seniausių vis dar egzistuojančios veislės atstovai. Šių šunų atvaizdai randami ant faraonų kapų ir muziejų eksponatų. Tai patvirtina faktą, kad veislė egzistavo 3400 metų prieš Kristų.

SVARBIOS PROPORCIJOS: atstumas nuo snukio galiuko iki akių yra lygus atstumui nuo akių iki pakaušio gumburo.

GALVA: bendras vaizdas: ilga, grakšti galva, kurios forma primena prie pagrindo nupjautą kūgį. Visiškai „sausas“, lyginant su kūnu, santykinai maža.

VIRŠUGALVIS:

Kaukolė: ilga ir plokščia (dolichocefalinė). Pakaušio gumburas aiškus. Pakaušis smulkus ir plokščias.

Perėjimas tarp kaktos ir snukio: nežymus.

PRIEKINĖ GALVOS DALIS:

Nosis: kūno spalvos, šnervės atviros, viršunosė kiek išgaubta.

Snukis: viršunosė ir nosis išsikišusi virš apatinio žandikaulio. Snukis smulkus, ilgas, atitinkamai pagal kailio spalvą, kūno spalvos.

Lūpos: plonos, glaudžiai priglundančios, kūno spalvos.

Dantys: tikslus žirkliškas sukandimas, balti ir taisyklingi dantys.

Akys: įžambios, mažos, šviesios gintaro spalvos, primenančios karamelės spalvą. Gintaro spalva gali būti šviesesnė ar tamsesnė, priklausomai nuo kailio spalvos. Nors neatrodo labai didingai, išraiška protinga, tačiau, tuo pat metu, baiminga ir nepasitikinti.

Ausys: visuomet nelanksčios, labai paslankios. Nukreiptos į priekį, horizontaliai ar atgal. Susidomėjus – pakeltos. Ausies pagrindo centras yra akių lygyje. Ausų forma yra ištęsto lygiagretainio, kurio ilgosios įstrižainės trečdalis nupjautas. Ausys švelnios, vidinė pusė neapaugusi plaukais. Jos yra vidutinio, nepadidinto dydžio.

KAKLAS: viršutinė ir apatinė dalis labai sausa, ilgis sudaro ketvirtadalį kūno ilgio. Kaklas yra kiek išlenktas ir raumeningas. Oda gerai prigludusi, lygi, nesudaranti pagurklio. Paprastai kailis ilgesnis ir tankesnis toje vietoje, kur kaklas susijungia su kūnu, ypač trumpaplaukių šunų.

KŪNAS: bendras vaizdas: kūnas simetriškas, šiek tiek išlenktas, vidutinio dydžio, tolygių proporcijų, kompaktiškas. Kūno ilgis didesnis už aukštį, tačiau santykis tiksliai neapibrėžtas.

Ketera: aiškiai išreikšta, aukšta, sausa ir ilga.

Nugara: ilga, tiesi ir lanksti. Raumenys stiprūs, nors ir plokšti.

Juosmuo: išlenktas, vidutinio platumo, stiprus ir tvirtas.

Strėnos: ryškiai nuolaidžios, aiškiai matoma kaulų struktūra. Matomi labai

stiprūs ir tvirti raumenys.

Krūtinė: gili, siaura ir ilga, tačiau nesiekianti alkūnių. priekinė krūtinės dalis smaila ir aiškiai išsikišusi. Šonkauliai plokšti.

Pilvas: įtrauktas, tačiau ne perdaug.

UODEGA: išaugusi žemai, ilga. Link galiuko uodega turi būti šiek tiek apaugusi ilgesniais, šiurkštesniais ir truputį pasišiaušusiais plaukais (panašiai kaip javų varpa). Kai uodega prakišama tarp kojų ir pakeliama, jos galiukas turi siekti stuburą. Kiek storesnė ties pagrindu, plonėjanti link galiuko. Ramybės būsenoje natūraliai nuleista, judant – pjautuvo formos, užriesta didesniu ar mažesniu lanku.

GALŪNĖS

PRIEKINĖS GALŪNĖS: vertikalios, simetriškos. Žiūrint iš priekio, priekinės kojos arti viena kitos. Visas kūnas tvirtas, ilgomis kojomis, todėl atrodo, kad gyvūnas yra liesas, greitas ir, tuo pat metu, stiprus.

Mentės: įžambios, stiprios ir laisvai judančios.

Žastai: labai ilgi, tiesūs, tvirti ir labai arti vienas kito.

Alkūnės: plačios, pakankamai nutolusios nuo kūno, lygiagrečios kūno vidurio plokštumai, tačiau ne išsišovusios.

Dilbiai: plėtėjantys link plaštakų priekinės dalies.

Plaštakos: stiprios, tvirtos, plačios ir stačios.

UŽPAKALINĖS GALŪNĖS: vertikalios. raumenys ilgi, stiprūs ir plokšti.

Kulnai: taisyklingais kampais, plačios, žemai išsidėsčiusios, vertikalios, neišsuktos nei į išorę, nei į vidų.

PĖDOS: beveik ištęsto ovalo formos. Pirštai ilgi ir tvirtai suglausti. Gausiai apžėlę tarpupirščiai, nagai labai tvirti ir, paprastai, baltos spalvos, atitinkamai pagal kūno spalvą. Padai labai tvirti.

EISENA IR JUDESYS: pageidautinas judesys – pristabdyta risčia. Bėgimas suoliais labai greitas ir tuomet šuo atrodo itin vikrus.

ODA: aptempianti, glaudžiai priglundusi prie kūno, turi raudono atspalvio pigmento, tačiau, jei kailio spalva kita, atspalvis gali būti kitoks.

KAILIS

PLAUKAI: trumpi, šiurkštūs arba ilgi.

- **trumpaplaukių** turi būti ne šilkiniai, bet stiprūs ir blizgantys;
- **šiurkščiaplaukių** turi būti tvirti ir labai tankūs. Galva ir ausys apaugusios kiek trumpesniais, o užpakalinės šlaunų pusės ir apatinė uodegos pusė – ilgesniais plaukais. Labai vertinama barzda. Ilgieji plaukai yra švelnesni ir turi būti ne trumpesni nei 5 cm. Galva apaugusi labai tankiais plaukais.

SPALVA: pageidautina balta ir rauda, arba vienspalvė balta arba rauda. Jei šuo yra itin geras egzempliorius, leistina ir gelsvai ruda spalva. Tačiau trumpaplaukiams tokia spalva neleistina.

ŪGIS: šunys: nuo 66 iki 72 cm.

kalės: nuo 60 iki 67 cm.

Ūgis vertinamas ne itin griežtai. Matuojant šunų ūgį paklaida leidžiama su sąlyga, kad išlaikomos šunų kūno proporcijos ir estetiškas vaizdas.

TRŪKUMAI: Bet koks nukrypimas nuo aukščiau išvardintų punktų turi būti vertinamas kaip trūkumas, kurio rimtumas kvalifikuojamas tiesiogiai proporcingai nukrypimo laipsniui.

YDOS:

- trumpa ir plati galva;
- ryškus perėjimas nuo kaktos prie snukio;
- prieškrūminio danties nebuvimas;
- kabančios ausys;
- statinės formos šonkauliai;
- alkūnės nukreiptos į išorę;
- pernelyg suglausti kulnai;
- į išorę iškreiptos pėdos;
- judant sukryžiuojamos pėdos ir kulnai.

YDOS, DĖL KURIŲ DISKVALIFIKUOJAMA:

- laiptų formos kaukolė (kaukolės plokštuma yra pernelyg aukštai, lyginant su viršunose);
 - rudas nosies pigmentas arba juodi taškeliai;
 - bet kokios formos netaisyklinga sankanda;
 - akių vokai ir lūpos raudonai rudos;
 - kryžminimo su ispanų kurtų ar kitu kurtų požymiais:
- sulenktos ausys;
- tamsios akys;

- plačios strėnos;
- neryški priekinė krūtinės dalis;
- toli viena nuo kitos esančios priekinės kojos;
- apvalainos ir plačios šlaunys su ryškiomis kraujagyslėmis.

PASTABA: Patinai privalo turėti dvi akivaizdžiai normaliai išsivysčiusias sėklides, visiškai nusileidusias į kapšelį.